

MARNÓ JÁNOS

A kútnál*(munkaszolgálatban)
Franz Schubertnek*

Messze az alakulatomtól
ücsörgők meztelenül egy nő
társaságában reggel óta
egy vizelő fiúcska-szobor
kőpadján. Éjjelente
nemritkán haladok el erre,
beburkolózva rosszkedvembe,
amiért nehezemre esik
menni. A nőt nem tudom hova
tenni magamban sehogy, talán
nem is ő utána kellene
ásnom a múltamban, görnyednem
ásóm nyelét markolva, távol
álmaim alakulatától.

1974

Társam egy fa előtt eresztett gyökeret,
engem egy bokor ejtett foglyul, kínzó
félelmek, valamint féltékenység
gyötört, megnyúzott, úgy vetkőztetett,
félkörben, mészkőből, a színpalak,
csípőm felett csak fogytak a rétegek,
combom s ágyékom eleve odalett;
s akkor a szemem sarkában a társam
jelent meg, ahogy a markában szorongat
valamit, ami még élhet. Évekbe
tellett felmérnem, hogy nem egy egész
madár volt az, hanem csupán a torka,
elnémulva, mintha csukáé volna,
mely szálkáját nyelve hívja a hajnalt.

Álomátirat*Uri Asaf verselemeinek felhasználásával*

Arcomat fürkészi, majd megnyugszik,
magányosságunk ráncokat vet a sós
magzatvízben. Nem látom magam a versben,
húgom is épp kiúszott belőle, arcom
nem hasonlított az életben soha
az övéhez, s mikor felriadok az ólmos álomból
estefele, Uri verse fogad egy elektronikus
levélben; hernyókat égetnek benne,
melyek máskülönben csontig rágnák Jeruzsálem
tülelű fáit. Én meg mintha rossz tudómtól
szabadulnék mindenáron a száraz köhögéssel, írás
közben, a lábfejemtől haladok a fejem
felé, megesik, hogy el sem érem, még
a szemhéjamba sem kapaszkodhatok bele,

szemöldökömbe, mely bozontosulóban;
Giacometti-kórban szenvedek, forralt
ólomként csapódom ki a jeges vízben,
formátlanul és rücskösen, vészjósloán s nem
csupán a jövőre nézvést. Hiszen nem látok el
semeddig. Pöndörödnék fölöttem a
levelek, eltűnt húgom hamvában
fekszem most hanyatt, az ég olyan, amilyen,
szakadt, és ha egészen beborul újfent,
szakadni fog megint. Uri nem szereti,
ha pöndörödnit mondok göndörödni helyett.
Az utóbbiba visszatér, az előbbiből
szökik ki az élet.